

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3To/12/2014
Identifikačné číslo spisu:	9514100020
Dátum vydania rozhodnutia:	11.11.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:9514100020.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Aleny Šiškovéj a JUDr. Martina Bargela v trestnej veci obžalovanej Mgr. Q. N. , pre zločin subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Trestného zákona a iné na neverejnom zasadnutí konanom v Bratislave 11. novembra 2015, o odvolaní prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“) proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica z 12. augusta 2014, sp. zn. BB-4T/6/2014, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Trestného poriadku napadnutý rozsudok sa z r u š u j e v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec sa v r a c i a Špecializovanému trestnému súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd Pezinok, pracovisko Banská Bystrica rozsudkom z 12. augusta 2014, sp. zn. BB-4T/6/2014, podľa § 285 písm. b/ Trestného poriadku oslobodil obžalovanú Mgr. Q. N. spod obžaloby prokurátorky Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v Bratislave, sp. zn. VII/1 Gv 7/13/1000-55, zo 4. marca 2014, pre skutok, ktorého sa mala dopustiť na tom skutkovom základe, že

obvinená Mgr. Q. N., ako prezidentka Občianskeho združenia pre rozvoj cestovného ruchu a športu v regióne Vysoké Tatry IČO: 37 937 332, podpísala dňa 7. júna 2010 ako prijímateľ s Ministerstvom práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, v zastúpení Fond sociálneho rozvoja, ako poskytovateľom zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku č. 157/2010-IZ-4.0/V vo výške 304 860,99 € na realizáciu „Projektu testovania a tvorby pracovných miest v obci Gánovce“; podľa zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku sa Občianske združenie pre rozvoj cestovného ruchu a športu v regióne Vysoké Tatry zaviazalo zvýšiť zamestnanosť obyvateľov

marginalizovaných rómskych komunít a nezamestnaných bez vzdelania, ohrozených sociálnou inklúziou, pričom realizácia aktivít projektu mala prebiehať do 30. júna 2011 so systémom financovania kombinácie zálohových platieb a refundácie;

následne obvinená Mgr. Q. N. podala vyhlásenie o začatí realizácie projektu ku dňu 1. júla 2010 a harmonogram budúcich činností, v ktorom rozpisala aké aktivity pre naplnenie projektu v budúcom období vykoná; dňa 29. júla 2010 obvinená Mgr. Q. N. zaslala na Fond sociálneho rozvoja žiadosť o zálohovú platbu č. XXXXXXXXX v sume 115 847,20 € na financovanie budúcich činností naplňujúcich projekt „Testovania a tvorby pracovných miest v obci Gánovce“, ktorá bola Fondom sociálneho rozvoja uhradená dňa 20. augusta 2010 na účet Občianskeho združenia pre rozvoj cestovného ruchu a športu v regióne Vysoké Tatry č. XXXXXXXXXXX/XXXX; od dátumu 20. augusta 2010 bola obvinená Mgr. Q. N. povinná do 6 mesiacov zúčtovať a odôvodniť použitie minimálne 50% sumy zálohovej platby, čo však nevykonala a žiadne vyúčtovanie ani predloženie dokladov preukazujúcich výdavky na realizáciu projektu Fondu sociálneho rozvoja neposkytla, žiadne aktivity v rámci projektu nerealizovala, najprv listom zo dňa 15. novembra 2010 oznámila zmenu adresy na komunikáciu s občianskym združením a dňa 17. februára 2011 sa vzdala členstva v občianskom združení ako aj funkcie prezidentky tohto združenia bez toho, aby zúčtovala použitie zálohovej platby;

odsúdený JUDr. P. Q. sa dňa 17. februára 2011 stal prezidentom Občianskeho združenia pre rozvoj cestovného ruchu a športu v regióne Vysoké Tatry IČO: 37 937 332; bez toho, aby sa oboznámil so stavom realizácie projektu, s povinnosťami občianskeho združenia voči poskytovateľovi nenávratného finančného príspevku, v úmysle znemožniť vrátenie zálohovej platby poskytovateľovi, ktorá sa nachádzala na účte Občianskeho združenia pre rozvoj cestovného ruchu a športu v regióne Vysoké Tatry č. XXXXXXXXXXX/XXXX, s ktorým jediný mal právo disponovať, dňa 5. apríla 2010 postupne previedol na účet spoločnosti SARA-R Slovakia, s.r.o., č. účtu XXXXXXXXXXX/XXXX v A., sumy 3 500 €, 4 800 €, 47 000 € a 54 700 €, pričom ani v ďalšom období požadované zúčtovanie zálohovej platby nepredložil, poukázané finančné prostriedky v rámci zálohovej platby nevrátil a ani nepoužil na aktivity súvisiace s projektom,

čím spôsobili škodu poskytovateľovi nenávratného finančného príspevku prostredníctvom Fondu sociálneho rozvoja vo výške 115 847,20 € financovaného v pomere štátneho rozpočtu Slovenskej republiky 14,25 % v sume 17 377,08 € a 80,75 % v sume 98 470,12 € z Európskeho sociálneho fondu,

ktorý skutok vo vzťahu k obžalovanej prokurátorka kvalifikovala ako zločin subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Trestného zákona v súbehu so zločinom poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločenstiev podľa § 261 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona.

Podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku súd poškodenú stranu Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, Špitálska č. 4, 6 a 8, 816 43 Bratislava, IČO: 00 681 156 odkázal s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie prokurátorka Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky.

V písomnom odôvodnení odvolania prokurátorka uviedla, že je pravdou, že obžalovaná N. sa nezúčastnila prípravy žiadosti o poskytnutie nenávratného finančného príspevku, túto podal svedok L. F., ktorý bol v čase podania žiadosti štatutárom občianskeho združenia. Urobil tak na základe iniciatívy svedka Ing. I. Z.. Obžalovaná Mgr. N. sa však stala od 2. marca 2010 prezidentkou združenia a bola ňou až do 17. februára 2011. Je irelevantné, či sa obžalovaná stala štatutárom občianskeho združenia z vlastnej vôle, alebo ju do toho „natlačili“ svedkovia Z. a W.. Faktom ostáva, že nik iný ako obžalovaná, z titulu svojej funkcie, zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku, žiadosť o vyplatenie zálohovej platby spolu s oznámením o začatí realizácie projektu a s harmonogramom budúcich činností, nemohol podať. Sama obžalovaná tiež následne oznámila novú osobu na komunikáciu s poskytovateľom príspevku, a to svedka A. S.. Na základe uvedeného prokurátorka skráteno vyvodila, že obžalovaná N.

vykonala všetko pre to, aby finančný príspevok pre občianske združenie získala, ale nič pre to, aby projekt, pre ktorý bol príspevok určený, aj zrealizovala.

Obžalovaná N. mala povinnosť v lehote 6 mesiacov od pripísania peňazí na účet občianskeho združenia, zúčtovať poskytovateľovi príspevku minimálne 50 % použitej zálohovej platby. Lehota na zúčtovanie trvala do 20. februára 2011, no obžalovaná sa 17. februára 2011 vzdala funkcie prezidentky. Ponechala tak svojmu nástupcovi jeden pracovný deň na splnenie povinnosti, na plnenie ktorej ona mala pol roka. Celé polročné obdobie bola obžalovaná jedinou osobou, ktorá mohla disponovať s účtom občianskeho združenia, a teda nezúčtovanú zálohovú platbu mohla poskytovateľovi vrátiť. Keby tak urobila a neponechala by peniaze na účte občianskeho združenia, po tom ako sa vzdala funkcie prezidentky združenia, nemohol by JUDr. Q. následne tieto finančné prostriedky protiprávne zadržať, za čo bol aj odsúdený.

Na základe uvedeného sa obžaloba zásadne nestotožňuje s názorom súdu, že zo samotného podpísania zmluvy o poskytnutí finančného nenávratného finančného príspevku a ďalších dokumentov identifikovaných v skutkovej vete obžaloby nebolo možné u obžalovanej vyvodiť trestnú zodpovednosť zo žalovaných trestných činov.

Prokurátorka v dôvodoch odvolania vyslovila presvedčenie, že absolútnou nečinnosťou obžalovanej po tom, ako bol občianskemu združeniu poskytnutý nenávratný finančný príspevok, poskytovateľa príspevku vedome oklamala, keď prisľúbila, že peniaze použije na naplnenie aktivít projektu, a potom pre ich naplnenie neurobila žiaden úkon. Obžalovaná podľa prokurátorky vedela, že po predložení dokumentov, v ktorých údaje neboli pravdivé, dosiahne vyplatenie zálohovej platby, a takto konala úmyselne, viediac, že projekt, na ktorý bol príspevok poskytnutý nesplní, lebo sama pre jeho naplnenie nevykonala nič. Ponechala zálohovú platbu na účte združenia, hoci mala povinnosť ju zúčtovať, alebo peniaze vrátiť, a tak umožnila, aby sa finančný príspevok dostal do dispozície JUDr. P. Q..

Neobstojí ani obrana obžalovanej, že oznámila poskytovateľovi príspevku, že kontaktnou osobou určenou na komunikáciu medzi občianskym združením a poskytovateľom finančného príspevku už nebude ona, ale svedok Mgr. S., ktorému odovzdá všetky súvisiace dokumenty. Svedok nebol štatutárom občianskeho združenia, nemal dispozičné právo k účtu, preto ani nemohol nezúčtovaný finančný príspevok vrátiť. Dispozičné právo k účtu mala stále len obžalovaná. Svedok S. poprel, že by bol poverený vykonávaním akýchkoľvek činností pre občianske združenie, obžalovanú ani nepozná.

Na základe vykonaného dokazovania má prokuratúra za to, že obžalovaná N. svojim konaním naplnila zákonné znaky žalovaných trestných činov, preto prokurátorka v písomných dôvodoch odvolania navrhla, aby odvolací súd postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku zrušil odvolaním napadnutý rozsudok vo výroku o vine a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec Špecializovanému trestnému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

K dôvodom odvolania sa vyjadrila aj obžalovaná Mgr. N. (vyjadrenie bolo na vedomie zaslané aj odvolateľovi), prostredníctvom svojej obhajkyne JUDr. I. S.. Uviedla, že s dôvodmi odvolania sa nestotožňuje. Pri oboch žalovaných trestných činoch sa vyžaduje úmysel. Pri trestnom čine subvenčného podvodu musia byť úmyselným zavinením pokryté všetky znaky skutkovej podstaty tohto trestného činu. Rovnako aj pri trestnom čine podľa § 261 Trestného zákona sa vyžaduje úmysel, t. j. v konkrétnom prípade, že páchatel neposkytol povinné údaje, a tým umožnil protiprávne zadržanie prostriedkov a takým konaním spôsobil značnú škodu. Skutočnosť, že obžalovaná nevstúpila do občianskeho združenia z vlastnej iniciatívy a že po celý čas výkonu funkcie prezidentky nedisponovala s prostriedkami zálohovej platby preukazujú, že konanie obžalovanej nemohlo viesť k úmyselnému naplneniu skutkovej podstaty žalovaných trestných činov.

Obhajoba nespochybňuje, že obžalovaná urobila z titulu svojej funkcie v občianskom združení úkony smerujúce k získaniu financií pre projekt, o ktorom si v prvotnej fáze myslela, že ide o užitočnú a prospešnú vec. Vo veci projektu bola pasívna, pretože bola v presvedčení, že svedok Ing. Z. bude za

projekt zodpovedný a bude vyvíjať činnosti vedúce k úspešnej realizácii projektu. Keď začala mať pochybnosti, vyvíjala činnosť, aby bola v pozícii štatutára občianskeho združenia vymenená. Sama skutočnosť, že projekt nebol úspešne zrealizovaný, ešte nezakladá dôvod pre trestné stíhanie obžalovanej. Po tom ako sa obžalovaná oficiálne vzdala funkcie štatutára, teda 17. februára 2011, už stratila aj dispozičné právo k účtu občianskeho združenia, pričom povinnosť vrátiť nezúčtovanú zálohovú platbu poskytovateľovi príspevku nemala ona ako fyzická osoba, ale išlo o povinnosť občianskeho združenia. Tvrdenie odvolateľa, že keby obžalovaná neponechala na účte Občianskeho združenia finančný príspevok, nemohol by ich JUDr. Q. protiprávne zneužiť, považuje obhajoba za čisto špekulatívne.

Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd odvolanie prokurátora zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade podaného odvolania primárne zistil, že nie je daný dôvod pre postup podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku; ani pre postup podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku; preto podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku, proti ktorému prokurátor podal odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, majú na zreteli, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a zistil, že odvolanie prokurátora je prípustné (§ 306 ods. 1 Trestného poriadku), bolo podané oprávnenou osobou (§ 307 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku) a včas (§ 309 ods. 1 Trestného poriadku), pričom zistil, že podané odvolanie prokurátora je čiastočne dôvodné.

Podľa § 326 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku odvolací súd rozhodoval o odvolaní prokurátora podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí, teda bez účasti procesných strán, pretože je zrejmé, že zistené chyby nebolo možné odstrániť na verejnom zasadnutí.

Odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie (§ 321 ods. 1 písm. b/ Trestný poriadok), sú pochybnosti o správnosti skutkových zistení, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať, alebo vykonať ďalšie dôkazy (§ 321 ods. 1 písm. c/ Trestný poriadok).

Obžaloba kladie obžalovanej Mgr. Q. N. za vinu spáchanie dvoch žalovaných trestných činov, a to zločinu subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Trestného zákona v súbehu so zločinom poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločenstiev podľa § 261 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona, ktorých sa mala dopustiť na skutkovom základe popísanom vo výroku tohto rozhodnutia a ktorý je možné v podstate rozdeliť do dvoch etáp. Prvá etapa spočíva v aktivitách obžalovanej smerujúcich k získaniu nenávratného finančného príspevku vo výške 304 860,99 eur, určeného na realizáciu „Projektu testovania a tvorby pracovných miest v obci Gánovce“ (ďalej aj len projekt) a druhá etapa súvisiaca s povinnosťami obžalovanej, ako prezidentky Občianskeho združenia pre rozvoj cestovného ruchu a športu v regióne Vysoké Tatry (ďalej len občianske združenie alebo združenie), po vyplatení zálohovej platby na účet občianskeho združenia. Podľa formulácie skutkovej vety obžaloby, obžalovaná nesie zodpovednosť v tejto etape jej konania aj za protiprávnu činnosť odsúdeného JUDr. P. Q., ktorú mu umožnila páchať práve tým, že sa vzdala členstva a pozície štatutára v občianskom združení bez toho, aby zúčtovala použitie zálohovej platby, resp. vrátila príspevok poskytovateľovi (zv. 9).

Prečinu subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1 Trestného zákona sa dopustí páchatel', ktorý vyláka od iného plnenie zo štátneho rozpočtu, z rozpočtu verejnoprávnej inštitúcie, rozpočtu štátneho fondu, rozpočtu vyššieho územného celku alebo rozpočtu obce, ktorých poskytnutie, alebo použitie je podľa všeobecne záväzného právneho predpisu viazané na podmienky, ktoré nespĺňa a to tým, že ho uvedie do omylu v otázke ich splnenia.

Ide o úmyselný trestný čin, ktorý je dokonaný vylákaním niektorého z plnení uvedených v citovanom

ustanovení. Na trestnosť páchatel'a sa vyžaduje, aby uvedené plnenie, v posudzovanom prípade vyplatenie nenávratného finančného príspevku, od oprávneného subjektu vylákal tým, že predstiera okolnosti, ktoré nie sú v súlade so zákonom alebo osobitným právnym predpisom, ktoré určujú podmienky poskytovania konkrétneho plnenia.

Odvolací súd sa stotožňuje so záverom prvostupňového súdu, že bolo nepochybne preukázané a nenamieta to ani prokurátor ani obhajoba, že obžalovaná Mgr. N. po tom, čo sa stala prezidentkou občianskeho združenia (2. marca 2010) a je irelevantné, či sa tak stalo z jej vlastnej iniciatívy a vôle alebo z iniciatívy a na „nahovorenie“ iných osôb (Ing. Z., Bc. W.), podpísala (7. júna 2010) zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku v sume 304 860,99 eur na realizáciu „Projektu testovania a tvorby pracovných miest v obci Gánovce“, podala (1. júla 2010) vyhlásenie o začatí realizácie projektu a harmonogram budúcich činností a zaslala žiadosť o zálohovú platbu v sume 115 847,20 eur (29. júla 2010).

Obžalovaná tieto aktivity smerujúce k získaniu nenávratného finančného príspevku nepoprela a vyplýva to aj z listinných dôkazov, ktoré sú súčasťou predloženého spisu.

Ako je už uvedené vyššie, obžaloba viní obžalovanú z toho, že poskytovateľ'a príspevku vedome oklamala, keď prisľúbila, že peniaze použije na naplnenie aktivít projektu, a potom na ich naplnenie neurobila nič a tiež, že vedela, že projekt nesplní, lebo sama na jeho naplnenie nevykonala nič.

Obžalovaná na svoju obhajobu uviedla, že riaditeľkou občianskeho združenia sa stala a aktivity smerujúce k získaniu nenávratného finančného príspevku robila od začiatku s vedomím, že o projekt sa nebude starať priamo ona, ale Ing. Z. ako manažér združenia a hospodár združenia Bc. R. W.. Zo zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku vyplýva, že k realizácii projektu, ktorého cieľom bolo zvýšiť zamestnanosť obyvateľov marginalizovaných rómskych komunít a nezamestnaných bez vzdelania sa zviazalo občianske združenie. Zo žiadneho dôkazu nevyplýva, že by sa o realizáciu projektu, na ktorý žiadala obžalovaná ako štatutár občianskeho združenia poskytnúť príspevok, musela starať priamo obžalovaná. Dokumenty súvisiace s poskytnutím finančného príspevku z titulu funkcie štatutára združenia mohla podpísať jedine ona ako štatutár za občianske združenie a za jeho činnosť niesla aj zodpovednosť, ale to neznamená, že na realizácii projektu mohla byť činná výlučne len ona. Samotné nezrealizovanie projektu, na ktorý bol príspevok poskytnutý nie je trestným činom, pokiaľ by splnila ďalšie svoje povinnosti súvisiace s vyúčtovaním použitia príspevku, resp. jeho vrátenia poskytovateľovi, keď nebol v lehote zaúčtovaný.

Úlohou prvostupňového i odvolacieho súdu preto bolo, posúdiť z hľadiska vyvodenia trestnej zodpovednosti obžalovanej vo vzťahu k zločinu subvenčného podvodu, či bola jej konaním naplnená subjektívna stránka, teda či úmyselným konaním od oprávneného subjektu vylákala plnenie - nenávratný finančný príspevok tým, že by predstierala nepravdivé skutočnosti.

Obžaloba spáchanie zločinu subvenčného podvodu vidí v konaní obžalovanej spočívajúcom v tom, že ako štatutár občianskeho združenia vykonala všetko pre to, aby finančný príspevok pre združenie získala, ale neurobila nič pre to, aby projekt pre ktorý bol príspevok určený zrealizovala.

Obžalovaná N. svoju obhajobu založila na tvrdení, že svedok Ing. I. Z. ju ubezpečil, že za projekt „Gánovce“ bude oficiálne zodpovedať on ako manažér združenia a hospodár združenia Bc. R. W.. V činnosti oboch svedkov spočiatku v súvislosti s realizáciou projektu nič nenasvedčovalo tomu, že by projekt mal byť len fiktívny.

Obhajobné tvrdenia obžalovanej vykonaným dokazovaním vyvrátené neboli, pretože aj podľa názoru odvolacieho súdu zo spisu vyplývajú dôkazy, ktoré nasvedčujú tomu, že aktivity smerujúce k realizácii projektu zabezpečoval najmä svedok Z.. Z výpovede tohto svedka, svedkyne Ing. N. - starostky obce Gánovce, svedka RNDr. B. U. - predsedu správnej rady iného občianskeho združenia, listinných dôkazov vyplýva, že bol zabezpečený výber cieľovej skupiny projektu, bola urobená publicita, uskutočnilo sa testovanie nezamestnaných občanov obce Gánovce na obecnom úrade a pod., preto

obžalovaná v tejto fáze nemala dôvod pochybovať o tom, že projekt, na ktorý jej občianske združenie dostalo nenávratný finančný príspevok bude aj zrealizovaný. Tvrdenie odvolateľa, že obžalovaná vedela už v čase podávania žiadosti o poskytnutie nenávratného finančného príspevku a žiadosti o vyplatenie zálohovej platby, že projekt sa nezrealizuje, a teda že poskytovateľa príspevku vedome oklamala, neobstojí.

V tejto etape konania obžalovanej preto na základe uvedeného aj odvolací súd konštatuje, že nebolo preukázané, že by obžalovaná úmyselne od iného vylákala príspevok zo štátneho prostriedku tak, že by poskytovateľa príspevku uviedla do omylu.

V ďalšej, podľa odvolacieho súdu druhej etape konania obžalovanej, jej obžaloba kladie za vinu, že nesplnila svoju povinnosť štatutára občianskeho združenia a v čase od 20. augusta 2010, kedy bol príspevok uhradený na účet občianskeho združenia, v zákonnej 6 mesačnej lehote nezúčtovala použitie zálohovej platby, resp. nevrátila finančný príspevok poskytovateľovi, keďže nebol záúčtovaný, čím umožnila svojmu nástupcovi na poste štatutára JUDr. Q. použiť finančné prostriedky v rozpore s účelom, na ktorý boli poskytnuté.

Obžalovaná Mgr. N. vypovedala, že 12. novembra 2010 sa od svedkyne Ing. R. T., pracovníčky Fondu sociálneho rozvoja v Bratislave, ktorá mala na starosti projekt „Gánovce“ dozvedela, že jej nie je občianskym združením poskytovaná spätná väzba k dokladom a výzvam, ktoré posielala združeniu. V tom čase sa Ing. Z. odmlčal a tiež hospodár združenia Bc. W. sa začal tváriť, že o ničom nevie, preto začala mať podozrenie a pochybnosti o tom, či projekt bude zrealizovaný a požiadala o zvolanie valného zhromaždenia a ukončenie svojej funkcie riaditeľky združenia. Svedok Bc. W. jej predstavil svedka Mgr. A. S., ktorý mal byť v súvislosti s realizáciou projektu novou kontaktnou osobou vo vzťahu k Fondu sociálneho rozvoja ako k poskytovateľovi príspevku. Obžalovaná tvrdila, že túto skutočnosť oznámila svedkyňi Ing. T., Mgr. S. odovzdala dokumentáciu a viac žiadnu korešpondenciu v súvislosti s týmto projektom neobdržala.

Treba prisvedčiť prvostupňovému súdu, že na základe vykonaného dokazovania možno hodnotiť výpoveď svedka Mgr. S. ako nevierohodnú, pretože listinné dôkazy a tiež výpovede niektorých svedkov (napr. RNDr. U.) jednoznačne vyvracajú jeho tvrdenie, že o projekte nič nevie. Ani tento fakt, že oba konajúce súdy považujú za pravdivé tvrdenie obžalovanej, že poverila Mgr. S., aby bol kontaktnou osobou, ju nemôže zbaviť jej povinností vyplývajúcich pre ňu z postu štatutára občianskeho združenia, a tým aj jej trestnej zodpovednosti. Obžalovaná sa nemôže účinne zbaviť viny tým, že sa snaží dostať zo vzniknutej situácie tým, že sa vzdá funkcie riaditeľky združenia a už vôbec nie tým, že poverí kohosi, aby bol kontaktnou osobou vo vzťahu k poskytovateľovi príspevku, keď táto osoba nenesie žiadnu zodpovednosť a nemá žiadne kompetencie, ani príslušné dispozičné práva a splnomocnenia. Obžalovaná sama priznáva, že od 12. novembra 2010 mala pochybnosti o realizácii projektu, na ktorý bol určený finančný príspevok, zúčtovanie zálohovej platby bola povinná vykonať do 20. februára 2011 a do 27. februára 2011 vrátiť príspevok, ak nebol zúčtovaný.

Obhajobné tvrdenie obžalovanej prečo zálohovú platbu v zákonnej lehote do 20. februára 2011 nezúčtovala a prečo nevrátila príspevok, keďže nebol zúčtovaný v požadovanej lehote do 27. februára 2011 spočíva v tom, že od 17. februára 2011 odišla z postu riaditeľky občianskeho združenia a od toho istého dňa sa stal novým riaditeľom JUDr. Q.. Mal tak ešte 3 dni na to, aby vyúčtovanie zálohovej platby urobil a 10 dní, aby príspevok vrátil.

Z obsahu spisu však vyplýva, že novým riaditeľom občianskeho združenia sa stal JUDr. Q. síce 17. februára 2011, ale s účinnosťou až od 31. marca 2011. Zo zápisnice zo zasadania rady občianskeho združenia zo 17. februára 2011 vyplýva, okrem iného, že v zmysle stanov OZ, bodu VII, ods. 1 OZ za prezidenta OZ bol zvolený JUDr. Q. s účinnosťou od 31. marca 2011 (č.l. 605/2. zv.). V oznámení Bc P. Q., adresovanom FSR sa dokonca píše, že riaditeľom OZ sa stal až s účinnosťou od 20. mája 2011 (č. l. 119/1. zv.). Týmito okolnosťami sa však prvostupňový súd vôbec nezaoberal, hoci sú významné pre rozhodnutie. Pravdivá bude zrejme verzia s dátumom účinnosti od 31. marca 2011, pretože aj

obžalovaná N. vypovedala, že spolu s jej nástupcom JUDr. Q. boli 31. marca 2011 v pobočke Slovenskej sporiteľne, kde oznámili zmenu štatutára a boli zmenené dispozičné práva k účtom OZ z obžalovanej na JUDr. Q., boli na pošte podať žiadosť o vydanie nového splnomocnenia na preberanie pošty pre JUDr. Q.. Vypovedala, že 31. marca 2011 ako jediná oprávnená osoba ešte prevzala doporučenú zásielku od poskytovateľa príspevku FSR. Do dátumu 31. marca 2011, kedy boli zmenené dispozičné práva k účtu bola asi ako jediná oprávnená osoba disponovať s finančnými prostriedkami na účte OZ výlučne obžalovaná. Jej obhajobné tvrdenie, že jej nástupca JUDr. Q. mal ešte 3 dni po jej odchode z postu riaditeľky možnosť zaúčtovať príspevok, resp. 10 dní na jeho vrátenie poskytovateľovi je neakceptovateľné, pretože v tomto čase JUDr. Q. nemal dispozičné práva k účtom OZ. Obhajobné tvrdenie obžalovanej, že po tom, ako sa oficiálne vzdala funkcie štatutára, teda 17. februára 2011, už stratila aj dispozičné právo k účtu občianskeho združenia, nie je pravdivé, pretože dispozičné práva k účtom mala až do 31. marca 2011. Aj z obsahu spisu i z ustálenej skutkovej vety vyplýva, že odsúdený JUDr. Q. prvýkrát previedol finančné prostriedky z účtu občianskeho združenia na účet spoločnosti SARA-R Slovakia, s.r.o., až 5. apríla 2010.

Úlohou prvostupňového súdu preto bude objasniť skutočnosti súvisiace s oprávnením disponovať s účtami občianskeho združenia v medziobdobí od 17. februára 2011 (vzdanie sa obžalovanej funkcie riaditeľky) do 31. marca 2011 (nadobudnutie dispozičných práv k účtom JUDr. Q.), resp. do 20. mája 2011 (tvrdenie odsúdeného). Bude potrebné objasniť výsluchom obvinenej, oboznámením stanov OZ, resp. výsluchom iných relevantných svedkov - členov valného zhromaždenia, prípadne inými dôkazmi preukazujúcimi tieto skutočnosti, či obžalovaná napriek tomu, že už nebola riaditeľka, ale mala dispozičné práva k účtom združenia mohla s týmito disponovať, alebo či bola určená iná osoba združenia, aby s týmito účtami v období kým nadobudne účinnosť zvolenia nového riaditeľa, disponovala a či to obžalovaná vedela. Obžalovaná sa bez ďalšieho nemohla spoliehať na to, že po jej vzdaní sa funkcie riaditeľky má jej nástupca ešte čas, aj keď minimálny, na splnenie úlohy (zaúčtovanie, resp. vrátenie zálohovej platby), ktorá vyplývala z jej postu ako zodpovednej riaditeľky OZ. Obžalovaná si musela byť vedomá, že keď prevádza dispozičné práva, splnomocnenia a iné právomoci na nového riaditeľa až 31. marca, tento nemôže vrátiť zálohovú platbu v uloženej lehote do 20. februára (zaúčtovanie), resp. do 27. februára 2011 (vrátenie).

Až po doplnení dokazovania v tomto smere, bude možné opätovne posúdiť, či konaním obžalovanej spočívajúcim v tom, že nevrátila finančný príspevok poskytovateľovi, ale ho ponechala na účte k dispozícii svojmu nástupcovi aj po termíne, ako mal byť tento vrátený, nesie trestnú zodpovednosť alebo nie. Z hľadiska právneho posúdenia konania obžalovanej bude potrebné, aby prvostupňový súd, samozrejme po predchádzajúcom ustálení skutkového stavu sa zaoberal aj možným naplnením zákonných znakov skutkovej podstaty trestného činu podľa § 262 Trestného zákona, prípadne nedbanlivostného variantu tohto trestného činu podľa § 263 Trestného zákona.

Vzhľadom na uvedené, odvolací súd rozhodnutie špecializovaného trestného súdu považoval za predčasné, založené na nedostatočne zistenom skutkovom stave veci, a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.